

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1734/2019
11.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, као чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Букумировић адвокат из ..., против туженог ЈКП ГСП „БЕОГРАД“ са седиштем у ..., ради поништаја, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2518/16 од 30.11.2018. године, на седници већа одржаној 11.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2518/16 од 30.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 11/11 од 18.04.2016. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништена су решења туженог број .../..., ... од 21.07.2003. године о отказу уговора о раду и решење туженог број .../... од 23.06.2003. године, као незаконита и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу у ком је тражио да суд обавезе туженог да га распореди на послове и радне задатке радног места возач, који одговарају тужиочевом степену стручне спреме, стеченом знању и способностима. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади штету на име изостале зараде у периоду од 21.07.2003. године до 31.07.2015. године, у укупном нето износу од 2.854.607,40 динара, са припадајућом каматом по Закону о затезној камати и то појединачно опредељене износе ближе одређене овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му накнади штету на име изостале зараде за јануар месец 2012. године у износу од 4.000,00 динара, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 21.07.2003. године до 31.07.2015. године, надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених-Филијала ..., за назначене месеце и досуђене износе ближе одређене овим ставом изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за месец јануар 2012. године

надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених-Филијала ..., на износ од 4.000,00 динара као неоснован. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 717.093,00 динара, док је ставом осмим изреке одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2518/16 од 30.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, трећем, петом и седмом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану ревизију на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и нашао је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. истог закона, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је решењем туженог од 21.07.2003. године, отказан Уговор о раду број .../... од 23.06.2003. године, на основу одредбе члана 103. став 3. Закона о раду, због тога што је дана 27.06.2003. године одбио да потпише Анекс број ... Уговора о раду, којим му се мења место рада, тако што се за место рада уместо погона „...“ одређује погон „...“. Тужени је донео и решење о промени места рада дана 23.06.2003.године. Утврђено је и да тужилац у периоду од 26.06.2003. године до 04.07.2003. године није радио, јер се налазио на боловању, што произлази из медицинске документације и исказа сведока ББ и докторке ВВ, те да је по повратку са боловања 04.07.2003. године, наставио да ради у погону„...“ до 17.07.2003. године, након чега је отишао на годишњи одмор до 08.08.2003. године, а када се вратио са годишњег одмора уручено му је решење о отказу. Тужилац није позиван писаним путем да потпише анекс док је био на боловању иако је то била пракса код туженог, нити је имао разлога да одбије премештај у други погон, јер је и сам захтевао премештај у погон „...“, а што су својим исказима потврдили сведоци ГГ и ДД.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилном применом материјалног права закључили да је тужени поступио супротно закону, јер тужилац није одбио да потпише Анекс бр. ... Уговора о раду од 23.06.2003.године, па тако није могао да наступи ни отказни разлог из одредбе члана 103 став 3 Закона о раду, као и да се измена услова рада врши анексом уговора о раду, а не решењем, како је то учинио тужени, због чега су решења о отказу и промени места рада незаконита.

Према становишту Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и промени места рада, па је ревизија туженог одбијена.

Одредбом члана 103. став 1. и 3. тада важећег Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.70/2001, 73/2001), прописано је да послодавац може да понуди запосленом закључивљање уговора о раду под измењеним условима,, а да запосленом који одбије да закључи уговор о раду у смислу става 2. овог члана, послодавац може да откаже уговор о раду.

Имајући у виду претходно назначену норму, те утврђено чињенично стање произлази да тужени није доказао да је тужилац одбио да потпише анекс уговора о раду, тако да није било ни основа за доношење решења о промени места рада и решења о отказу уговора о раду, па је правилно усвојен тужбени захтев тужиоца за поништај ових решења.

Супротно наводима ревизије тужилац се спорног дана 27.06.2003.године, налазио на боловању, што је утврђено из медицинске документације тужиоца и на основу исказа сведока докторке ВВ која је тужиоцу написала дознаке и отворила боловање.

Супротно ревизијским наводима није дошло ни до погрешне примене материјалног права, односно до погрешне примене одредбе члана 103. Закона о раду, имајући у виду да тужилац није одбио да потпише Анекс Уговора о раду, а што произлази из свих изведених доказа током првостепеног поступка.

Како је тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду усвојен, а имајући у виду акцесорни карактер захтева за враћање на рад и досуђивање накнаде на име изгубљене зараде и уплате доприноса, правилне су и одлуке садржане у ставу трећем и петом изреке првостепене пресуде, применом одредбе члана 108. став 2. и 3. тада важећег Закона о раду.

Такође, правилно је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу седмом изреке првостепене пресуде.

Туженом нису признати трошкови за изјављену ревизију, јер по оцени овог суда по истој није успео, применом одредбе члана 150. ЗПП-а.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић